

Sygn. akt II Ka 186/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Tomasza Ławeckiego

po rozpoznaniu w dniach 13 i 26 września 2023 r.

sprawy **M. R., M. P. (1) i A. B.**

oskarżonych z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 13§1 kk w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora, pełnomocników oskarżycieli posiłkowych i obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 8 listopada 2022 r. sygn. akt II K 85/22

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

uchyla orzeczoną wobec A. B. karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny określając wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł;

A. B., przy zastosowaniu na podstawie art. 4§1 kk przepisów obowiązujących do 24 czerwca 2020 r., uznaje za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia, przy czym ustala, że został on popełniony w okresie od bliżej nieustalonej daty dziennej marca 2018 r. do dnia 25 lipca 2018 r. tj. popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 13§1 kk w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to, na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11§3 kk wymierza jej karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności;

na podstawie art. 69§1 i 2 kk oraz art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. B. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby lat 2 (dwa);

na podstawie art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżoną A. B. do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;

na podstawie art. 33§2 i §3 kk orzeka wobec A. B. karę grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) zł;

w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od: M. R. 1380 zł, M. P. (1) 1380 zł, natomiast tytułem opłaty za obie instancje od A. B. 780 zł;

zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych M. R., M. P. (1) i A. B. po 6,66 zł wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 186/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 listopada 2022 r. w sprawie II K 85/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny (pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych)

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----		-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	Zarzuty z apelacji obrońcy adw. M. P. (2) odnośnie oskarżonego M. P. (1):	# zasadny # częściowo zasadny

I. Mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie: # niezasadny

1. Art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej a także zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego niniejszej sprawy polegające na:

a) uznaniu, że sprzedane za pośrednictwem Internetu co najmniej 287 osobom towary wskazane w akcie oskarżenia oznaczone były podrobionymi zastrzeżonymi znakami towarowymi, podczas gdy w toku postępowania "nie zabezpieczono żadnych takich przedmiotów, nie przesłuchano żadnego nabywcy, nie poczyniono żadnych ustaleń w zakresie w/w produktów;

b) uznaniu, zabezpieczone w toku przeszukania magazynu położonego w miejscowości O. przedmioty usiłowano wprowadzić do obrotu, podczas gdy w materiale dowodowym sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, np. w postaci oferty sprzedaży, z którego wynikałoby, że to właśnie te konkretne zabezpieczone przedmioty były oferowane do sprzedaży;

c) uznaniu, że 6 wskazanych wiadomości sms, znalezione przy oskarżonym notatki i planowane przyjęcie przez oskarżonego posady przedstawiciela

handlowego w zakresie produktów modneperfumy.pl, analiza danych bankowych (z których zdaniem Sądu wynika, że oskarżeni P. i R. dzielili się uzyskanymi wskutek przestępczej działalności dochodami) oraz analiza danych telekomunikacyjnych świadczą o udziale oskarżonego

w przestępczym procederze i pozwalają na przypisanie M. P. (1) działania wspólnie i w porozumieniu M. R., podczas gdy:

- wiadomości sms było jedynie 6 (w okresie 10 miesięcy, których dot. zarzut), nie ustalono jakich produktów dotyczyły, w szczególności, czy

były to produkty objęte niniejszym postępowaniem, czy doszło do obrotu tymi produktami,

- notatki (k. 71) i posada przedstawiciela handlowego dotyczą produktów, które nie są opatrzone podrobionym znakiem towarowym i niebędących przedmiotem niniejszego postępowaniu, tj. modneperfumy.pl,

- analiza danych bankowych (k. 1266-1269) jest błędna, pomiędzy 3 rachunkami należącymi do oskarżonego P. a rachunkami bankowymi należącymi do M. R. nie występowały żadne operacje finansowe, w analizie tej natomiast przypisano oskarżonemu P. czwarty rachunek bankowy o nr PL (...), który jednak należy do M. R. (na co Sąd wskazuje wprost chociażby na rozprawie w dniu 23 sierpnia 2022 r. w postanowieniu dot. zwrócenia się do (...) Bank (...) S.A.

o udzielenie informacji w zakresie rachunków i co wynika

z odpowiedzi w/w Banku z dnia 16 września 2022r.) i pomiędzy tym rachunkiem i innymi rachunkami M.

R. faktycznie występowały przelewy pt. przelew własny, jednakże nie w okresie objętym niniejszym postępowaniem,

- oskarżeni utrzymywali relacje towarzyskie a z materiału dowodowego nie wynikają treści rozmów,

- w zasadzie cały pozostały materiał dowodowy w żadnym zakresie nie potwierdza tezy o działaniu M. P. (1) wspólnie

i w porozumieniu M. R., a wręcz jest z tą tezą w sposób oczywisty sprzeczny;

d) stosowaniu niejednorodnych kryteriów w ocenie dowodów i przypisaniu waloru wiarygodności i uwzględnieniu tylko tej części dowodów z dokumentów, wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań świadków, która była zgodna i odpowiadała przyjętym przez Sąd z góry założeniom i całkowitym zignorowaniu i pominięciu przy rekonstrukcji stanu faktycznego w zakresie dot. M. P. (1) pozostałych dowodów i okoliczności z nich wynikających, przede wszystkim spójnych, konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego M. R., A. B., M. P. (1), zeznań świadka J. P. oraz protokołów przeszukań, protokołów oględzin uzyskanych informacji oraz sporządzonych opinii, z których w zakresie zarzucanego udziału i roli M. P. (1) w przestępstwie, jego intencji i zamiaru wynikają następujące, pominięte przez Sąd okoliczności:

- właścicielem wszystkich produktów, zarówno zabezpieczonych

w toku przesłuchania, jak również wcześniej sprzedanych był M. R., to on nabył wszystkie te rzeczy,

- to M. R. wystawiał te produkty na sprzedaż na wskazanych portalach,

- to M. R. był założycielem i właścicielem sklepów internetowych robertsonshoppo.pl, robertsonsklep.pl oraz kont na serwisach ogłoszeniowych, wszystkie w/w sklepy i konta były obsługiwane przez niego za pomocą sprzętu komputerowego będącego jego własnością - zabezpieczonego laptopa D. o raz A.,

- to M. R. również był organizatorem i właścicielem punktu kurierskiego (...),

- to M. R. wystawiał wszystkie produkty na sprzedaż za pośrednictwem w/w portali,

- M. R. zatrudnił A. B., wydawał jej polecenia, uzgadniał warunki pracy i płacy,

- to M. R. był posiadaczem i wykorzystywał w działalności wszystkie wskazane telefoniczne numery abonenckie,

- to M. R. lub jego żona byli właścicielami wszystkich kont bankowych wykorzystywanych w działalności, to wyłącznie na te konta wpływały kwoty z tytułu zapłaty za sprzedany towar,

- M. R. zawierał wszelkie umowy związane z działalnością będącą przedmiotem niniejszej sprawy, w tym zawarł umowę najmu magazynu w O.,

- M. P. (1) natomiast posługiwał się wyłącznie jednym nr. telefonu, nie używał i nie miał dostępu do pozostałych telefonów oraz

komputerów zabezpieczonych w sprawie, które były wykorzystywane w działalności M. R., oskarżony P. nie używał i nie miał dostępu również do rachunków bankowych, na które wpływały środki ze sprzedaży produktów, M. P. (1) nie dokonywał żadnych zakupów, ani sprzedaży, nie wiedział co to za rzeczy, skąd pochodzą, kto jest ich dostawcą i odbiorcą, nadto u oskarżonego P. nie zabezpieczono żadnego przedmiotu, ani żadnych danych którego dotyczy akt oskarżenia;

e) błędnym uznaniu, że oskarżony uczynił sobie ze sprzedaży towarów podrobionymi znakami towarowymi stałe źródło dochodu i uzyskał z przestępstwa korzyść majątkową, podczas gdy w materiale dowodowym sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego na to, że oskarżony uzyskał z tego tytułu jakikolwiek dochód, jakkolwiek korzyść;

f) oparciu ustaleń faktycznych o analizę danych masowych sporządzoną przez KWP w R. bez odniesienia do materiałów źródłowych i bez jakiegokolwiek weryfikacji tych danych z faktycznymi dowodami, podczas gdy analiza ta nie stanowi dowodu, jest to

w istocie notatka, przetworzona informacja, wnioskowania osoby ją sporządzającej i jako taka samodzielnie nie może stanowić podstaw oskarżenia, zwłaszcza w sytuacji gdy do analizy nie dołączono materiałów na podstawie której została wykonana, a nadto zawiera oczywiste błędy, jak chociażby w/w przypisanie rachunku bankowego należącego do M. R. M. P. (1)

i przedstawienie tezy o operacjach finansowych między oskarżonymi,

czy też poddanie analizie rachunków bankowych za okres sprzed 10 lat;

2. Art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia przez Sąd orzekający na korzyść oskarżonego nasuwających się, a wspomnianych wyżej wątpliwości odnośnie czynu zabronionego, jaki miał on popełnić.

Błędne ustalenie wskutek w/ w uchybień przez Sąd stanu faktycznego niniejszej sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżony dopuścił się popełnienia określonego w Wyroku czynu i w konsekwencji błędnego zastosowania norm prawa materialnego.

II. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 45 § 1 k.k., poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której oskarżony M. P. (1) nie osiągnął z zarzuconego przestępstwa żadnej korzyści majątkowej, a nadto pokrzywdzeni zgłaszają wobec oskarżonych roszczenia odszkodowawcze.

III. Rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz przepadku, w sytuacji, gdy po stronie oskarżonego występował szereg okoliczności łagodzących, które nie zostały przez Sąd meriti uwzględnione lub uwzględnione jedynie w niewielkim stopniu, tj. dotychczasowej niekaralność oskarżonego, jego podrzędną, marginalną (jeśli w ogóle istniała, co obrona kwestionuje) rolę w opisywanych w wyroku zdarzeniach, warunków osobistych oskarżonego, jego sposobu życia przed zdarzeniami objętym aktem oskarżenia.

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Sąd Okręgowy na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do tych części wyroku, których dotyczyły wnioski o uzasadnienie wyroku złożone przez obrońców oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych adw. Ł. B..</p> <p>1. W świetle przeprowadzonej analizy materiałów postępowania Sąd Okręgowy zważył, iż zarzuty podniesione przez obrońcę oskarżonego okazały się nietrafne.</p> <p>2. Na wstępie rozważań, aby należycie uzasadnić przyjęte stanowisko Sądu odwoławczego, w pierwszej kolejności odnieść się trzeba do istoty przywołanych przez skarżącego uchybień. Zwrócić uwagę należy, iż przepisów art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie główniej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub oskarżonego, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu lub dowolnością</p>	

oceny, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobachie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 26 stycznia 2022 r. II AKa 206/21). Podobny stan rzeczy odnosi się do zarzutu związanego z obrazą przepisu art. 410 k.p.k. Nie można skutecznie wywodzić wskazanych naruszeń tylko dlatego, że Sąd przyjął stanowisko, które jest niezgodne z wolą skarżącego, natomiast zarzut obrazy art. 410 k.p.k. z uwagi na zaniechanie analizy całego zebranego w sprawie materiału dowodowego mógłby być uwzględniony jedynie wtedy, gdyby dotyczył on pominięcia dowodów o istotnym znaczeniu dla wydanego rozstrzygnięcia (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 lutego 2023 r. II AKa 393/22), co w przedmiotowym postępowaniu nie miało miejsca. Skarżący w swoim środku odwoławczym argumentując zasadność zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego mającego wpływ na ustalenie nierzeczywistego stanu faktycznego i tym samym niesłusznego przypisania M. P. (1) winy za zarzucony czyn przedstawia alternatywne zapatrywanie na zaistniałe fakty. Przyjęcie przez Sąd takiego samego punktu widzenia byłoby niczym innym, jak naruszeniem przepisów, jakie właśnie skarżący Sądowi zarzucił, a przede wszystkim działaniem wbrew logice i doświadczeniu życiowemu. Sąd Okręgowy nie

posiada żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony posiadał pełną świadomość i rozeznanie odnośnie zarzucanego czynu, jego współudziału, istnienia zamiaru i osiągnięcia korzyści majątkowej wskutek takiej działalności. W sprawie został zgromadzony obszerny materiał dowodowy, który został wskazany przez Sąd meriti w uzasadnieniu, oceniony w sposób prawidłowy i słusznie posłużył do ustalenia stanu faktycznego. Argumentacja skarżącego jest nieprzekonywująca i oderwana od poczynionych ustaleń. Zgodnie ze wskazanym przez Sąd Rejonowym materiałem dowodowym, na miejscu przeszukań nie ujawniono żadnych oryginalnych towarów, którymi oskarżeni mieliby handlować, ujawniony towar korespondował z ofertą udostępnioną przez nich na portalach internetowych, cena oferowanych towarów do analogicznych oryginalnych produktów była rażąco zaniżona, przy czym argument o braku szczegółowego ustalenia czy ujawnione towary były konkretnie tymi samymi, co oferowane do sprzedaży jest nietrafny i stanowi jedynie przyjętą linię obrony. Oskarżeni prowadzili działalność w sposób zorganizowany, ciągły i na dużą skalę, o czym świadczy ilość przeprowadzonych transakcji i zabezpieczonego towaru, posługując się przy tym prowadzonym przez nich punktem obsługi przesyłek kurierskich działającym pod firmą (...). Sposób działania w postaci m.in. używania fałszywych danych nadawców wysyłanych przez nich paczek, wyprowadzania zarobionych środków pieniężnych poza system bankowy poprzez wypłacanie w gotówce, zarejestrowanie witryny

internetowej na fałszywe dane, miał na celu zakamuflowanie nielegalnej działalności, czy chociażby ukrycia rzeczywistej jej skali. Wbrew temu czemu próbuje dowodzić obrońca M. P. (1), miał on czynny udział w niniejszym przestępstwie za czym przemawia m.in. treść zeznań J. P., który regularnie widywał oskarżonego wraz z M. R. i A. B. na miejscu przechowywania podrobionych towarów, materiały reklamowe znalezione w samochodzie oskarżonego i treść wiadomości tekstowych wymienianych z oskarżonymi. Ponadto, A. B. wskazywała jeszcze na pracę dla innej osoby, której danych jednak na chciała wyjawić. Odnosząc się do szeregu okoliczności, na które wskazuje skarżący, a które mają na celu osłabienie podstawy dowodowej, czyniąc materiał dowodowy rzekomo niewystarczającym do wydania wyroku skazującego należy podkreślić stanowisko, iż w dochodzeniu do prawdy obiektywnej Sąd może się posługiwać nie tylko dowodami bezpośrednimi, którymi aktualnie dysponuje, ale również prawidłowym logicznym rozumowaniem wspieranym przesłankami natury empirycznej. Pozwala to Sądowi na uznanie za dowód logicznie poprawnej koncepcji myślowej, której wnioski (informacje) swoją konsekwencją eliminują inne wersje zdarzenia. Ma prawo więc Sąd oprzeć swoje rozstrzygnięcie na tego rodzaju dowodach pośrednich, jeżeli racjonalnie uznał je za czyniące zadość postulatowi dochodzenia do prawdy obiektywnej i wyprowadził z nich wnioski odpowiadające zasadom logicznego rozumowania, z jednoczesnym respektowaniem wyrażonej w art.

5 § 2 k.p.k. zasady in dubio pro reo (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 marca 2015 r. II AKa 27/15). Biorąc pod uwagę okoliczności wskazane m.in. w niniejszym akapicie, w świetle przedstawionego stanowiska niewątpliwym jest to, że całość materiałów zgromadzonych w postępowaniu jest wystarczająca do ustalenia rzeczywistego stanu faktycznego i wydania na jego podstawie słusznego orzeczenia. Taki stan rzeczy odnosi się także w stosunku do niezasadności zarzutu dotyczącego art. 5 § 2 k.p.k. Zwrócić uwagę należy na to, iż w przepisie tym mowa jest wyłącznie o wątpliwościach, których nie da się usunąć. Równie istotnym, co wskazanie kierunku rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości, elementem tej zasady jest zatem zobowiązanie organów do podjęcia wszelkich czynności zmierzających do rozwiania pojawiających się obiekcji. Dopiero stwierdzenie, że wszystkie dopuszczalne przez prawo środki dowodowe zostały wyczerpane i podjęto wszelkie próby wyjaśnienia pojawiających się rozbieżności, uprawnia do skorzystania z art. 5 § 2 (J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 5). Jak już wspomniano, na kanwie przedmiotowego postępowania takie wątpliwości nie zachodzą. Na koniec wskazać należy, że obrońca w treści środka odwoławczego zasadnie zwrócił uwagę na błąd w informacjach przekazanych przez bank (...) S.A. dotyczący numeru telefonu związanego ze sposobem autoryzacji transakcji, jednakże Sąd dostrzegł ten fakt, który pomimo jego zaistnienia, nie

posiadał dostatecznej doniosłości dowodowej, aby mógł wpłynąć na istotę ustalonego stanu faktycznego i treść orzeczenia.

3. W konsekwencji przypisania M. P. (1) współsprawstwa zarzuconego czynu, Sąd był zobligowany do orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowej, jaką oskarżony uzyskał wskutek realizacji jego znamion co też Sąd uczynił, określając go przy tym w części równej, albowiem jak wynika z art. 45 § 1 k.k., środek karny przypadku korzyści majątkowej albo jej równowartości orzeka się wobec współsprawców przestępstwa w częściach, w jakich według dokonanych ustaleń faktycznych przypadła im osiągnięta wspólnie korzyść majątkowa. W razie trudności z dokładnym ustaleniem wartości udziałów w korzyści majątkowej osiągniętej przez poszczególnych współsprawców orzeka się przypadek tej korzyści lub jej równowartości w częściach równych (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 maja 2022 r. II AKa 18/22). Sąd właściwie ustalił wartość korzyści majątkowych uzyskanych z przestępczego procederu, zważając na wartość zrealizowanych zamówień, które można było zweryfikować z pozyskanymi danymi z zabezpieczonych urządzeń i witryny internetowej, będące usystematyzowane w dołączonych do akt analizach kryminalistycznych, nie pomniejszając o wydatki jej uzyskania, co jest zgodne z praktyką orzecniczą (m.in. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2013 r. II AKa 58/13). Ponadto, Sąd nie przychylił się do wniosków pełnomocników

oskarżycieli posiłkowych, o których wspominał skarżący. Z uwagi na powyższe, również ten zarzut skarżącego dotyczący niezasadnego zastosowania art. 45 § 1 k.k. należało uznać za niesłuszny.

4. W apelacji zawarto także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz przepadku. Na wstępie należy zauważyć, że zarzut rażącej niewspółmierności kary może być uznany za trafny i zasadny wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna "bijąca wręcz po oczach" różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich, to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia tychże dyrektyw, które określa art. 53 k.k., co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/21, LEX nr 3324690). Zdaniem Sądu Okręgowego, owa różnica nie zachodzi, gdyż Sąd Rejonowy w sposób właściwy dostrzegł i zważył okoliczności obciążające - stopień zorganizowania procederu, wielką skalę działalności, działanie w warunkach czynu ciągłego oraz okoliczności łagodzące - dotychczasową niekaralność i ustabilizowany tryb życia. Nawiązując do tego co rozważono w akapicie nr 2, nie sposób uznać podrzędnej roli M. P. (1) w przestępczym procederze. W świetle

ustawowego zagrożenia, orzeczona kara roku pozbawienia wolności jest zbliżona do dolnej jego granicy, toteż nie sposób dopatrywać się jej rażącej niewspółmierności. Ponadto, wobec oskarżonego M. P. (1) warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności na okres 3 lat, co Sąd Okręgowy uznał za właściwe, albowiem istnieje rzeczywista pozytywna prognoza kryminologiczna, przy jednocześnie orzeczonym środku probacyjnym w postaci obowiązku pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby. Przy tak orzeczonej warunkowo zawieszonej karze pozbawienia wolności, adekwatne w niniejszej sprawie było wymierzenie na podstawie art. 33 § 2 k.k. kary grzywny w wysokości 200 stawek dziennych przy wysokości dziennej stawki w kwocie 30 złotych. Zasadność zasądzenia przepadku równowartości uzyskanej korzyści majątkowej rozważono i uargumentowano już wcześniej. Zdaniem Sądu II instancji, takie rozstrzygnięcie jest zgodne z dyrektywami art. 53 k.k., a przede wszystkim odpowiada stopniowi szkodliwości społecznej czynu, nie przekracza stopnia zawinienia i spełni powierzone cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,
ewentualnie:
uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

I instancji do ponownego rozpoznania.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy adw. M. P. (2) odnośnie oskarżonej A. B.:</p> <p>I. Mająca wpływ na treść zaskarżonego wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej a także zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące błędnym ustaleniem stanu faktycznego niniejszej sprawy polegające na:</p> <p>a) uznaniu, że sprzedane za pośrednictwem Internetu co najmniej 287 osobom towary wskazane w akcie oskarżenia oznaczone były podrobionymi zastrzeżonymi znakami towarowymi, podczas gdy w toku postępowania nie zabezpieczono żadnych takich przedmiotów, nie przesłuchano żadnego nabywcy, nie poczyniono</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

żadnych ustaleń w zakresie w/w produktów,

b) uznaniu, zabezpieczone w toku przeszukania magazynu położonego w miejscowości O. przedmioty usiłowano wprowadzić do obrotu, podczas gdy w materiale dowodowym sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, np. w postaci oferty sprzedaży, z którego wynikałoby, że to właśnie te konkretne zabezpieczone przedmioty były oferowane do sprzedaży,

c) oparcie ustaleń faktycznych o analizę danych masowych sporządzoną przez KWP w R. bez odniesienia do materiałów źródłowych i bez jakiegokolwiek weryfikacji tych danych z faktycznymi dowodami, podczas gdy analiza ta nie stanowi dowodu, jest to

w istocie notatka, przetworzona informacja, wnioskowana osoby ją sporządzającej i jako taka samodzielnie nie może stanowić podstaw oskarżenia, zwłaszcza w sytuacji gdy do analizy nie dołączono materiałów na podstawie której została wykonana,

d) błędnym uznaniu, że oskarżona wiedziała, że produkty znajdujące się w magazynie w O. nie są produktami oryginalnymi, że wiedziała, iż M. R. dokonuje obrotu podrobionymi towarami podczas gdy w istocie oskarżona takiej wiedzy nie miała,

2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak rozstrzygnięcia przez Sąd orzekający na korzyść oskarżonej nasuwających się, a wspomnianych wyżej wątpliwości odnośnie czynu zabronionego, jaki miał on popełnić,

Skutkiem w/w uchybień było błędne ustalenie przez Sąd stanu

	<p>faktycznego niniejszej sprawy i w konsekwencji przyjęcie, że oskarżona dopuściła się popełnienia określonego w Wyroku czynu i w konsekwencji błędnego zastosowania norm prawa materialnego.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Podobnie i w przypadku apelacji dotyczącej oskarżonej A. B., Sąd Okręgowy uznał zarzuty skarżącego za niezasadne. Zarzuty podniesione w niniejszym środku odwoławczym są tożsame z tymi, które stanowiły meritum apelacji dotyczącej M. P. (1), toteż bezcelowym byłoby powielanie treści rozważań w ich zakresie.</p> <p>W rubryce 3.1. wyczerpująco odniesiono się do istoty zarzutów podniesionych przez skarżącego, uargumentowano ustalenie stanu faktycznego sprawy, na podstawie którego można było jednoznacznie określić świadomość udziału A. B. w procederze obrotu nielegalnymi towarami. Ponadto, również w rubryce 3.5 odnoszącej się do apelacji oskarżyciela publicznego szczegółowo uzasadniono podstawę skazania A. B. t.j. za czyn z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Biorąc pod uwagę powyższe, zarzuty odwoławcze uznać należało za bezzasadne.</p>		
<p>Wniosek</p>		

<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.</p>	<p>Zarzuty z apelacji obrońcy M. R. - adw. N. S.:</p> <p>I. Błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydania wyroku poprzez przyjęcie, że M. R. dopuścił się zarzucanego mu czynu;</p> <p>II. Naruszenie przepisów postępowania w stopniu mogącym mieć wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>1. Art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie w treści uzasadnienia wyroku przyczyn, dla których Sąd obdarzył wiarą zeznania świadka P. i jednocześnie wyciągnął wnioski wykraczające poza te zeznania i sprzeczne z nimi;</p> <p>2. Art. 410 k.p.k. poprzez orzeczenie jedynie na podstawie kilku spośród przeprowadzonych dowodów, podczas gdy Sąd winien orzec na podstawie całokształtu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>okoliczności ujawnionych w postępowaniu;</p> <p>3. Art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów w zakresie ustalenia wartości szkody;</p> <p>III. Naruszenie prawa materialnego, to jest art. 45 § 1 k.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, w której nie wykazano osiągnięcia korzyści majątkowej przez oskarżonego M. R..</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelacja skarżącej jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Niniejszy środek odwoławczy, choć bezpośrednio związany z osobą oskarżonego M. R., w swoim meritum nawiązuje w dużej mierze do tego, co zostało już wykazane w rubryce 3.1 – akapity nr 2 i 3 uzasadnienia dotyczącego apelacji obrońcy M. P. (1), albowiem oskarżeni M. R. i M. P. (1) działali na zasadzie współsprawstwa, wspólnie i w porozumieniu, zgodnie z przyjętym podziałem ról, toteż zasadnym byłoby niepowielanie treści i odpowiednie odsyłanie do wskazanych powyżej części uzasadnienia.</p> <p>Skarżąca podnosi zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Istota tych regulacji i ich prawidłowe zastosowanie przez Sąd meriti zostały już wyczerpująco opisane w akapicie nr 2 rubryki 3.1, podobnie jak kwestia posługiwania się dowodami pośrednimi, przy zastosowaniu logiki, wiedzy życiowej i doświadczenia.</p>		

W postępowaniu dowodowym zgromadzono niezbite potwierdzenie faktu, że M. R. wraz z pozostałymi oskarżonymi prowadzili przestępczą działalność opartą na handlu podrobionymi towarami, oferowanymi poprzez witryny internetowe i dystrybuowane za pomocą prowadzonego punktu kurierskiego. Niniejsze mechanizmy prowadzenia i kamuflowania tej działalności zostały dokładniej opisane w przywoływanej części uzasadnienia, jak i dowody o tym świadczące. Na podkreślenie zasługują m.in. fakty, iż to M. R. był osobą wskazaną na umowie najmu magazynu, w którym przechowywano podrobione towary, zabezpieczone urządzenia z których uzyskano największą część danych prowadzonych witryn internetowych były jego własnością, on miał dostęp do kont bankowych, na które wpływały pieniądze od nabywców, on zatrudnił A. B..

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego zeznań J. P. należy zważyć, że Sąd Rejonowy wystarczająco uargumentował ocenę ich mocy dowodowej. Jak wskazano, treść jego depozycji koreluje z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, nie dokonywał on nadinterpretacji powziętych informacji, zeznawał rzeczowo i obiektywnie. Prawdliwość oceniania materiału dowodowego, którą przeprowadził Sąd meriti została szczegółowo opisana przy rozważaniu zarzutów obrazu wskazanych powyżej przepisów postępowania.

Zdaniem Sądu Okręgowego, wartość towarów podrobionych sprzedanych przez oskarżonych, jak i tych ujawnionych w magazynie, została określona właściwie i

sluszenie uwzględniona przez Sąd Rejonowy. Analizy kryminalne danych zabezpieczonych, które są podsumowaniem faktów ustalonych za pomocą materiału dowodowego, w sposób szczegółowy i uporządkowany pozwoliły na określenie rzeczywistej wartości sprzedanego i zabezpieczonego towaru. Takie pozyskanie danych umożliwiły m.in. oględziny zawartości urządzeń, strony internetowej, operacji na rachunkach bankowych. Należy nadmienić, iż oskarżeni sami udostępniali cennik swoich towarów, co niewątpliwie przyczyniło się do pozyskania wiedzy na temat realnych kwot stanowiących dochód z transakcji.

Z uwagi na to, co już obecnie wykazano, mając na względzie opisane dowody na udział w przestępczej działalności, jednoznacznie można stwierdzić uzyskanie korzyści majątkowej przez M. R. i zasadność zastosowania instytucji przepadku jej równowartości, analogicznie do treści akapitu nr 3 w rubryce 3.1.

Reasumując, środek odwoławczy złożony przez obrońcę M. R. jest niezasadny – zarzuty okazały się nietrafne i w dużej mierze nawiązywały do rozważonych już okoliczności przy analizie apelacji obrońcy M. P. (1).

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od postawionych mu zarzutów.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.		
Lp.	Zarzut	
4.	<p>Zarzuty z apelacji pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych adw. Ł. B.:</p> <p>I. Obraza przepisów prawa materialnego:</p> <p>1. Art. 46 § 1 k.k. poprzez odmowę orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, w sytuacji błędnego uznania, że szkoda po stronie oskarżycieli posiłkowych nie zaistniała, zaś sprzedaż podrobionych towarów nie wpłynęła na zmniejszenie sprzedaży oryginalnych produktów, podczas gdy z okoliczności sprawy ustalonych przez Sąd wynika, że oskarżeni od daty bliżej nieustalonej do dnia 25 lipca 2018 roku, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonywali obrotu towarami oznaczonymi podrobionymi znakami towarowymi, z czego uczynili sobie stałe źródło dochodu, czym niewątpliwie wyrządzili oskarżycielom posiłkowym szkodę materialną oraz niematerialną, jak również szkoda niematerialna zaszła wskutek wprowadzania do obrotu w określonych warunkach towarów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, co skutkowało powinno odmiennymi ustaleniami Sądu co do wystąpienia szkody oraz</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zasądzeniem przez Sąd obowiązku jej naprawienia, zaś w przypadku trudności w zakresie ustalenia jej wysokości, Sąd powinien rozważyć zasądzenie nawiązki.</p> <p>2. Art. 44 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie a co za tym idzie, brak orzeczenia o przepadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, podczas gdy z akt sprawy wynika, iż zatrzymane przedmioty oznaczone były podrobionymi znakami towarowymi, zatem zgodnie z treścią art. 44 § 1 k.k. są to przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa oznaczania podrobionymi znakami towarowymi stypizowanego w art. 305 ust. 1 p.w.p., zatem winny one podlegać przepadkowi.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po zapoznaniu się z zarzutami podniesionymi w środku odwoławczym złożonym przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych oraz ich argumentacją, należało uznać je za bezzasadne.</p> <p>Zgodnie z treścią art. 46 § 1 k.k. w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, jednak samo złożenie żądania naprawienia szkody nie obliguje jeszcze Sądu do zamieszczenia w wyroku</p>		

rozstrzygnięcia w tym przedmiocie
zgodnie

ze złożonym wnioskiem, szczególnie wobec jego niezasadności, gdy z mocy prawa nie można go uwzględnić, np. wobec niemożności ustalenia jej powstania. Taki stan rzeczy został trafnie wskazany i uargumentowany w uzasadnieniu wyroku przez Sąd I instancji, który na poparcie swego stanowiska przytoczył poglądy powszechnie obecne w doktrynie i judykaturze, które Sąd Okręgowy również podziela. Niezasadnym byłoby uznanie istnienia hipotetycznej szkody, która nie wynika bezpośrednio z czynu niedozwolonego. Nie sposób zgodzić się z podniesioną argumentacją dotyczącą spadku renomy firm oskarżycieli posiłkowych lub zmniejszenia się sprzedaży oryginalnych towarów, do których rzekomo doszło wskutek przestępczej działalności oskarżonych. Ze względu na diametralną różnicę w cenie pomiędzy analogicznymi towarami oryginalnymi, nabywcy towarów podrobionych niewątpliwie musieli być świadomi, że nie mają do czynienia z produktami renomowanych firm, toteż nie mogli powiązać ewentualnej zaniżonej jakości towarów z jakością zapewnianą zazwyczaj przez takie firmy. Z tej samej przyczyny można stwierdzić, iż wnioskowanie o zmniejszeniu zapotrzebowania na towary oryginalne jest zbyt daleko idącym z uwagi na to, że grupy docelowych konsumentów się różnią chociażby ze względu na stopień zamożności i możliwości finansowych. Argumenty przemawiające za realnością poniesienia przez oskarżycieli posiłkowych szkody majątkowej

i niemajątkowej, biorąc pod uwagę okoliczności niniejszego postępowania są zdaniem Sądu jedynie domniemaniami, nie mogą być w żaden sposób udowodnione i oszacowane, toteż nie mogą stanowić przesłanki do zastosowania instytucji określonej w art. 46 § 1 k.k., czy § 2 tegoż artykułu.

W drugim z zarzutów skarżący podniósł uchybienie Sądu Rejonowego w postaci nie orzeczenia przepadku przedmiotów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, ujawnionych i zabezpieczonych w postępowaniu. Sąd Okręgowy zważył, iż niniejszy zarzut stał się bezprzedmiotowym, ponieważ Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 24 stycznia 2023 r.

(k. 3544-3545) na podstawie art. 420 § 1 k.p.k. i art. 306 § 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej, orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa zatrzymanych towarów. Na powyższe postanowienie zażalenie wnieśli oskarżony M. P. (1) oraz obrońca oskarżonego M. R.. Sąd Okręgowy po rozpoznaniu wniesionych zażaleń, postanowieniem z dnia 27 września 2023 r. (k. 3708, uzasadnienie do postanowienia – k. 3713) utrzymał w mocy orzeczenie Sądu meriti.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części, poprzez zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych obowiązku naprawienia szkody, ew. nawiazki w wysokości wskazanej w treści pisma pełnomocnika pokrzywdzonych z dnia 23 listopada 2020 r., a ponadto orzeczenie o przepadku

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>dowodów rzeczowych zatrzymanych w niniejszym postępowaniu, zgodnie z art. 44 § 1 k.k.</p> <p>Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania poniesionych przez oskarżycieli posiłkowych z tytułu zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>5.</p>	<p>Zarzuty z apelacji oskarżyciela publicznego:</p> <p>I. Obraza przepisu prawa materialnego w postaci art. 18 § 3 k.k., poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, że czyn przypisany w punkcie VIII wyroku oskarżonej A. B. stanowi pomocnictwo do czynu przypisanego w punkcie I M. R. i M. P. (1), podczas gdy prawidłowa ocena prawna ustalonego stanu faktycznego przez Sąd w postaci: kontaktowania się z klientami, przyjmowanie zamówień, wykonywanie i umieszczanie w komputerze zdjęć przedmiotów oznaczonych podrobionymi znakami towarowymi, pakowanie tych przedmiotów do wysyłki i wysyłanie ich, przemawia za zakwalifikowaniem czynu przypisanego A. B. w wyroku jako współsprawstwo z M. R. i M. P. (1) w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>II. Rażąca niewspółmierność kary roku pozbawienia wolności orzeczonej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata wobec M. R. i M. P. (1) oraz kary grzywny wobec A. B., w sytuacji gdy wina i wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przejawiający się w tym, że oskarżeni działali umyślnie, w zamiarze bezpośrednim, w sposób ciągły, motywowani chęcią zysku, zaplanowali i zorganizowali na wysokim poziomie proceder o dużej skali i dużym zakamuflowaniu, wykazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego oraz biorąc pod uwagę zachowanie oskarżonych po popełnieniu przestępstwa, a także mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara ma spełnić w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, prowadzi do wniosku, iż kary te powinny być wymierzone zgodnie z treścią wniosków.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z zarzutami oskarżyciela publicznego zgodził się z nimi w zakresie zasadności uznania współsprawstwa A. B. w ramach zarzucanego oskarżonym czynu. W związku z tym, należało również dokonać zmiany odnośnie wymierzonej jej kary, jednakże wymiar zawarty we wniosku prokuratora jest zbyt surowym w stosunku do okoliczności</p>		

dotyczących jej udziału w przestępczym procederze.

Zgodnie z całokształtem zebranego materiału dowodowego, należało uznać, że A. B. działała wspólnie i w porozumieniu z M. R. i M. P. (1).

O ile Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia stanu faktycznego, o tyle uchybił przepisom prawa materialnego przypisując oskarżonej jedynie pomocnictwo. Niewątpliwie jej powiązania z zorganizowaniem obrotu towarów podrobionych są mniejsze niż pozostałych oskarżonych – rozpoczęła pracę dopiero w marcu 2018 r., nie była powiązana z nimi biznesowo, jednakże jej wkład był na tyle znaczny, że jej zachowanie odznaczało się zaangażowaniem i udziałem

w stopniu wyższym aniżeli tylko pomocnictwo. A. B. posiadała pełną świadomość na temat charakteru działalności, w której uczestniczyła. Biorąc pod uwagę argumenty, które były już przytoczone w rubryce 3.1 akapit nr 2, nie było możliwości, aby oskarżona nie zorientowała się, iż uczestniczy w obrocie towarami podrobionymi, oskarżona robiła zdjęcia oferowanych produktów, była odpowiedzialna za kontakt z klientami, pakowała i wysyłała towary, a więc uczestniczyła niemalże na każdym etapie obrotu. Wykonując te czynności miała bezpośredni kontakt z towarem oraz znała ich cenę, co w połączeniu z wiedzą i doświadczeniem życiowym jednoznacznie wskazywało z czym ma do czynienia. Argumentacja o przeświadczeniu o oryginalności sprzedawanych towarów jest całkowicie nieprzekonywująca i nie zasługuje na obdarzenie walorem wiarygodności. Swoim

zachowaniem oskarżona wносиła istotny wkład

w realizację nielegalnego przedsięwzięcia, wypełniając wyznaczoną jej rolę. Taki stan rzeczy niewątpliwie przemawia o współsprawstwie oskarżonej, co podparte jest bogatym orzecnictwem w tej materii. Dla przypisania współsprawstwa nie trzeba wykazać, że dana osoba wyczerpała znamiona lub choćby jedno znamię danego przestępstwa (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 stycznia 2022 r. II AKa 318/20). Natomiast odnośnie określenia pojęcia „istotnego wkładu” można przytoczyć orzeczenie Sądu Apelacyjnego

w K., w którym to stwierdzono, iż do ustalenia, czy rola danej osoby jest istotna, służy najczęściej hipotetyczne badanie, czy odstąpienie tej osoby od współdziałania doprowadziłoby do niepopelnienia tego czynu zabronionego albo czy byłby on popelniony w inny sposób (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 stycznia 2022 r. II AKa 342/21). Biorąc pod uwagę to stanowisko, jednoznacznie można uznać wkład A. B. za istotny, albowiem odstąpienie od wyżej wymienionych czynności uniemożliwiłoby zapoznanie się potencjalnych nabywców z ofertą, czy też później otrzymanie zakupionych podrobionych towarów. Zważając na te okoliczności należało zakwalifikować czyn oskarżonej jako współsprawstwo w działaniu z M. R. i M. P. (1).

Faktem jest to, że pomimo swojego współsprawstwa oskarżona odgrywała rolę o mniejszym znaczeniu niż pozostali oskarżeni

i w związku z czym stopień jej zawinienia był niższy, co z kolei warunkowało konieczność orzeczenia łagodniejszej kary wobec niej, także łagodniejszej od tej wnioskowanej przez oskarżyciela publicznego. Sąd Okręgowy zważył, iż mając na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia, okoliczności obciążające i łagodzące, adekwatną i spełniającą dyrektywy płynące z art. 53 k.k. będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z orzeczeniem jej warunkowego zawieszenia na okres próby 2 lat, przy zobowiązaniu oskarżonej do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 miesięcy. Wymierzenie takiej kary uzasadnione było pomniejszą rolą jaką odgrywała, dotychczasową niekaralnością, i ustabilizowanym trybem życia, co wpłynęło również na możliwość dopatrzenia się pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, przy czym należy pamiętać o dużej skali procederu. W związku z czym, aby wyznaczone cele kary zostały zrealizowane, uzasadnionym było orzeczenie obok kary pozbawienia wolności, kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy wysokości jednej stawki w kwocie 30 zł. Zdaniem Sądu odwoławczego, orzeczenie innego rozstrzygnięcia wobec oskarżonej byłoby rażąco niewspółmierne.

Drugi z zarzutów oskarżyciela publicznego okazał się niezasadny. Przyjęcie takiego stanowiska przez Sąd Okręgowy zostało już należycie uargumentowane w rubryce 3.1 akapit 4, gdzie rozważono dostatecznie wymiar kary, jaki winien być orzeczony, wskazując

przy tym wszelkie okoliczności mające znaczenie i samą istotę zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary. Co prawda we wskazanej części uzasadnienia rozważania dotyczyły osoby M. P. (1), jednakże okoliczności tam wskazane odnoszą się także do M. R. ze względu na współsprawstwo w tożsamym stopniu przy przestępczym procederze, analogię w okolicznościach obciążających i łagodzących (dotychczasowej niekaralności, ustabilizowanym trybie życia i pozytywnej prognozie kryminologicznej). Odnośnie oskarżonej A. B., Sąd Okręgowy swoje stanowisko dotyczące rozstrzygnięcia o karze wskazał i umotywował w akapicie poprzednim.

Wniosek

O zmianę zaskarżonego wyroku:

- poprzez uznanie, że A. B. popełniła przypisaną jej czyn w ramach współsprawstwa z M. R. i M. P. (1) oraz wymierzenie jej za ten czyn kary roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata, zobowiązanie jej do informowania Sądu o przebiegu okresu próby, kary grzywny w wymierze 100 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych,

- poprzez wymierzenie M. R. kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wymierze 300 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych,

- poprzez wymierzenie M. P. (1) kary roku i 6 miesięcy

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>pozbawienia wolności i kary grzywny w wymierzę 300 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 100 złotych.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wobec częściowej zasadności zarzutów podniesionych przez oskarżyciela publicznego, wniosek apelacyjny zasługiwał na uwzględnienie w ograniczonym zakresie.</p>	

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 listopada 2022 r. w sprawie II K 85/22 za wyjątkiem rozstrzygnięć podanych w rubryce 5.2.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wskazano w rubrykach 3.1 – 3.5. Jednocześnie, Sąd Okręgowy nie dopatrył się istnienia uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.</p>	

5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 listopada 2022 r. w sprawie II K 85/22 w zakresie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uchylenia orzeczonej wobec A. B. kary 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny określającej wysokość stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł; - uznania A. B., przy zastosowaniu na podstawie art. 4 § 1 k.k. przepisów obowiązujących do 24 czerwca 2020 r., za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia i ustalenia, że został on popełniony w okresie od bliżej nieustalonej daty dziennej marca 2018 r. do dnia 25 lipca 2018 r. tj. popełnienia przestępstwa z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzenia jej kary 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności; - warunkowego zawieszenia na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonania orzeczonej wobec oskarżonej A. B. kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2 (dwa); - zobowiązania na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. oskarżonej A. B. do pisemnego informowania Sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy; - orzeczenia na podstawie art. 33 § 2 i § 3 k.k. wobec A. B. kary grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) zł. 	
Zwięźle o powodach zmiany	
Wskazano w rubryce 3.5.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III, IV	Na podstawie art. 636 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zgodnie ze stawkami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za II instancję od M. R. 1380 zł i M. P. (1) 1380 zł, natomiast tytułem opłaty za obie instancje od A. B. 780 zł oraz po 6,66 zł od wszystkich oskarżonych tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca – adw. M. P. (2)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonego M. P. (1)	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca – adw. M. P. (2)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w zakresie dotyczącym oskarżonej A. B.
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca – adw. N. S.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	4	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych – adw. Ł. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części w jakiej na rzecz oskarżycieli posiłkowych nie został orzeczony obowiązek naprawienia szkody oraz nie został orzeczony przepadek dowodów rzeczowych	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	5	
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana